

Žal. okr. v ý b o r nebyl tedy v daném případě příslušným rozhodovati o odvolání dnešní zúč. strany. Učinil-li tak, dopustil se podstatné vady řízení, pro niž bylo nař. rozhodnutí podle § 6 zákona o nss č. 164/1937 Sb. zrušiti, aniž se mohl soud zabývati obsahem stížnosti.

Č. 13.097.

S a m o s p r á v a o b e c n í: I. * Nákladem započitatelným podle § 8 odst. 1 bod 1 prav. o dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí č. 143/1922 Sb. jest i příspěvek, který zcizitel zaplatil obci na zřízení veřejné kanalisace k prodáváním pozemkům. — II. Při vzestupu hodnoty nad 600% vyměřuje se dávka z přírůstku hodnoty podle § 12 odst. 1 lit. B pravidel ve znění vlád. nař. č. 121/1926 Sb. z částky do 600% sazbou 5% a z částky přírůstku hodnoty převyšující 600% sazbou 25%.

(Nález z 3. prosince 1937 č. 5828/35-6.)

P r e j u d i k a t u r a: ad II. Boh. A 12.881/37.

V ě c: Město Liberec (Dr. Hanuš Senn, magistrátní ředitel v Liberci) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 22. června 1935 a z 9. srpna 1935 o dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k: Stížnosti se zamítají.

D ů v o d y: Čtyřmi platebními rozkazy z 15., resp. 16 června 1934 a ze 17. října 1934 vyměřila rada města Liberce firmě Johann L. & Comp. v Liberci z převodu pozemků třemi smlouvami trhovými z 12. května 1934 a smlouvou trhovou z 22. srpna 1934 dávku z přírůstku hodnoty.

Výměry z 22. června 1935 a z 9. srpna 1935 zem. úřad v Praze k odvolání firmy Johann L. & Comp. v Liberci v postupu instančním zrušil tyto platební rozkazy za tím účelem, aby městská rada pokračovala ve vyměřovacím řízení a dávku znovu předepsala, a odůvodnil výrok ten takto: Odvolání se domáhá, aby byla uznána za započitatelný náklad část příspěvku, který strana zaplatila obci na zřízení veřejné kanalisace. Ustanovení § 8 odst. 1 č. 1 dávk. pravidel nelze vykládati restriktivně tak, že je započitatelný jen náklad, kterým se podstata nemovitosti zvětšuje. Dávková pravidla tu kladou důraz na trvalé z v ý š e n í h o d n o t y nemovitostí, a z toho plyne, že uznávají za započitatelný každý náklad, kterým se h o d n o t a nemovitosti trvale zvyšuje. V poslední větě cit. předpisu vyslovují ovšem požadavek, aby se předmět nákladu na nemovitosti ještě nalézal. Ale tomu nelze rozuměti tak, že musí býti náklad v době zcizení na nemovitosti fysicky zjištělný, nýbrž vyslovuje se tu požadavek, aby ještě v době zcizení měla nemovitost následkem investic větší hodnotu, než by ji měla bez nich. Příspěvek parcelantův na veřejnou kanalisaci má stejnou právní povahu jako náklad na parcelaci. Také tento náklad není na jednotlivých dílech parcelovaného pozemku patrný a fysicky postižitelný, nicméně nelze popřít, že se jím hodnota pozemku zvyšuje, a nižší stolice také samy započitatelnost jeho uznávají. Jako parcelačními výdaji zvyšuje se

hodnota jednotlivých parcel i zřízením veřejné kanalisace, a pokud parcelant byl povinen na tuto kanalisaci přispěti podle podmínek parcelního povolení, jest odůvodněn jeho požadavek, aby se k tomuto příspěvku přihlíželo při vyměření dávky jako k přípočtu. Také druhá námitka odvolání jest odůvodněná. Obec předepsala z celého dávce podrobeného přírůstku dávku 5% a k tomu z přírůstku přesahujícího částku 600% nabývací hodnoty ještě dávku 25%. Tímto způsobem postihla tuto částku dávkou 30%. To odporuje dávkovým pravidlům, podle nichž činí nejvýše přípustná částka 25%.

O čtyřech, obsahem shodných stížnostech, jež na tato rozhodnutí podalo město Liberec, uvážil nss takto:

V řízení správním byla na sporu především otázka, je-li příspěvek, který vlastník prodaných pozemků zaplatil obci na zřízení veřejné kanalisace k prodávaným pozemkům, nákladem podle § 8 dávk. prav. k nabývací ceně připočitatelným. St-lka má zato, že nelze ho připočísti, ježto běží o náklad, jehož předmět se nenachází na prodaných nemovitostech, nýbrž na veřejném statku. Běží tedy o to, co rozumí § 8 odst. 1 bod 1 prav. slovy »pokud se předmět tohoto nákladu ještě na nemovitostech nalézá«.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí je zbudována na myšlence zdanění přírůstek hodnoty, který nastal bez přičinění majitele. Myšlenka ta dochází výrazu v ustanovení § 8 odst. 1 prav., podle něhož je za účelem vyšetření přírůstku hodnoty, jenž dávce podléhá, připočítati veškeré prokazatelné náklady, které zcizitel nebo jeho právní předchůdce učinili k trvalému zvýšení hodnoty nemovitosti v době, která je vzata za základ vyměření dávky, pokud se předmět tohoto nákladu ještě na nemovitosti nalézá. Nákladem k trvalému zvýšení hodnoty nemovitosti rozuměti je, jak nss vyslovil v nálezu Boh. A 5053/25, takový náklad, který se vtělil v nemovitost prodávanou a měl v zápětí, že podstata nebo jakost její natolik se zlepšila, že náklad ten dochází výrazu ve zvýšení její hospodářské hodnoty, která je tu v době zcizovacího jednání. V nemovitost vtěluje se náklad, který se projevuje v její podstatě nebo jakosti a tím v její hodnotě s v ý m i h o s p o d á ř s k ý m i d ů s l e d k y. Dávková pravidla vlád. nař. č. 143/1922 Sb. setrvala v tom směru v § 8 odst. 1 bod 1 na pojmu nákladů ve smyslu zemského dávkového řádu č. 83/1915 z. z. čes., který v § 9 č. 1 k připočitatelným nákladům, příkladmo uvedeným, počítá i výlohy nebo příspěvky na stavbu silnic, chodníků a stok.

Jsou-li podle § 8 prav. započitatelny náklady v tomto rozsahu a odkazuje-li tento předpis tam, kde omezuje přípočet, na tyto náklady (arg. »předmět tohoto nákladu«), pak slovům, »pokud se předmět tohoto nákladu ještě na nemovitosti nalézá«, dlužno rozuměti jen tak, že náklady lze ve smyslu § 8 připočítati (jen), pokud h o s p o d á ř s k ý d ů s l e d e k j e j i c h na podstatu nebo jakost nemovitosti ještě trvá, nelze však ze slov těch vyvozovati, že by jimi byla pravidla modifikovala pojem nákladů ve smyslu shora uvedeném a v důsledku toho přípočet nákladů omezila jen na náklady, pokud se projevují místně

v nemovitosti samé, takže by vylučovala připočet nákladů na zařízení, která, ještě v době zcizení, mají vliv na jakost a tím hodnotu nemovitosti, jenom proto, že místně nejsou na nemovitosti samé. Z toho plyne, že i příspěvek vlastníka pozemku na zařízení veřejné kanalisace ve prospěch prodaného pozemku nelze vylučovati z nákladů podle § 8 prav. připočitatelných proto, že toto kanalisační zařízení nachází se mimo prodáváný pozemek na veřejném statku. Shledal proto soud tuto námitku bezdůvodnou.

Druhou námitkou vznáší st-lka na spor otázku výpočtu dávky podle § 12 odst. 1 lit. B pravidel ve znění vlád. nař. č. 121/1926 Sb. Stejnou otázkou zabýval se nss, rozhoduje o stížnosti téže st-lky v nálezu Boh. A 12.881/37, a dospěl tam k závěru, že podle cit. předpisů vyměřuje se dávka z přírůstku hodnoty při vzestupu hodnoty nad 600% sazbou 5%, a z částky přírůstku hodnoty převyšující 600% sazbou 25%, nikoliv sazbou 5+25%. Soud setrval i tu na tomto právním názoru a podle § 30 jedn. řádu pro nss č. 191/1937 Sb. odkazuje na důvody tohoto nálezu.

Č. 13.098.

S a m o s p r á v a o b e c n í: * Strana nemá povinnosti ohlásiti zci-zovací právní jednání obci za účelem vyměření přírážky obecní k státnímu poplatku z převodu nemovitostí podle § 33 obec. fin. nov. č. 329/1921 Sb. Promlčení práva vyměřiti tuto přírážku počíná proto podle obdoby § 1 i. f. zákona č. 31/1878 ř. z. uplynutím správního roku, v němž vznikla povinnost platiti přírážku, t. j. v němž vznikla základní povinnost poplatková.

(Nález z 3. prosince 1937 č. 6589/35-4.)

V ě c: Ing. František a Ema F. v Karlových Varech proti rozh. okr. úřadu v Karlových Varech ze 7. října 1935 o obecní přírážce podle § 33 zákona č. 329/1921 Sb.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

D ů v o d y: Platebním rozkazem z 24. června 1935 starosta města Karlových Varů, dovolav se povolení vybírati v Karlových Varech od 1. ledna 1926 do konce roku 1928 přírážku k státnímu poplatku z převodu mezi živými (§ 33 zákona č. 329/1921 Sb.), vyměřil manželům Ing. Františku a Emě F. tuto přírážku k státnímu poplatku z převodu jejich nemovitosti smlouvou trhovou z 22. října 1928 částkou 1.291 Kč 70 h.

Městské zastupitelstvo v Karlových Varech zamítlo podané odvolání ve schůzi 30. srpna 1935 podle výměru starosty města z 3. září 1935 z těchto důvodů: Namítané promlčení práva vyměřiti přírážku ke státnímu poplatku nenastalo, ježto 5letou promlčecí lhůtu počítati jest od doby, kdy uplyne správní rok, v němž vyměřující úřad na podkladě oznámení strany nabyl možnosti, aby řízení vyměřovací zahájil a pro-